

עין משפט נר מצוה פון א מיי פיל מהל' אסורי מנהג' יי: יי ב מיי פייז מהל' צבורות הלכה י א סמך עשין רח' טוע"ע ייד סר' שני סעף י: יח ג מיי פייז מהל' מומות הל' ג: יב ד מיי פייז מהל' מעשה הקצנות הל' ד [טו]: כ ה מיי פטיו מהל' אסורי צלה הל' י טוע"ע ארע' סימן ה סעף א: כא ו מיי פיל מהל' אסורי מנהג' ה:

לעווי רש"י אפינדר' (אונפערנדר' אן). מחלה בהמות.

שיטה מקובצת

אן בארטיילן וועטשקין בארטיילן ונשקלין: אן יד רבנן האב נמי כיון דאיכא ורוחא להקדש לישור ליה רבנן: אן בבור פוגם בבשר: אן לו את הדם: אן אומרים יקין אף: אן חייה בר אבא לבריה: אן היתה מונחת במקום: אן ר"ם האא אלא דקא עביד בידים אבל התם דגרמא בעלמא הוא כר' יהושע: אן התם ס"א דאי שביק לא פסדא כר"א כר': אן קאמר רבי יהושע התם דקא עביד בידים כר"א ס"ל וע"כ לא קאמר רבי יהודה האא אלא דקא עביד בידים אבל התם דגרמא בעלמא הוא כר' יהושע:

אן פליגי ורתתה בקראי פליגי: אן ועבריה ס"א אסור למשאר בהו טומא: אן תיבותי דכיון דדינבני נמתק: יי דכיון דרשית להרגיל וימכור העור: אן פוגם בבשר: אן מתוך הבשר עם העור הסי': אן בקדשים שמכין העור לצורך: יי יגדל מן עדרים: אן עורשין בו מום: אן עורש בו מום: אן הווא הטילו עד שי' אחר וישחוט הסי' ומהדי' יקין אע"פ שהוא עורש בו מום: אן אבר יקין ולא: אן הגלוי ואינו: מן קלקליו והטיל לו מום ומתור: אן מום דקאמר יקין שלא ימות כר' אליעזר דקיסר: אן ביה שרובא לולת': אן דמוטב שיגרם לה טומאה שיגרנה במקום התורפה ורתא: אן בכלל עשיתי היתה להם יצאת לומר כך מה אפיה: אן לא יקרה בו: אן כר' בממרא נדקק במאי פליגי עיין בתוס' לר"ע צ"א דהא אלימא ריש': אן בכיס סבוף: אן גריחא ליה לאשכוחי: אן נמי הוה מצוי: אן מום ודמן הוה: אן דעבר כוכבים ובעל לנפיה חזי ולא לדמי חזי אלא: אן רבא למקדיש בזמן:

רבינו גרשום

בפסולי המוקדשין: דאילומי למיתספס פדיונ' דבני פדיהנינו אבא בכור אין קדושתו חמורה כי"כ חמור תוספ פדיונו הי"ג (שכחיה) כשגורלינו בפסולי המוקדשים דאיכא ורוחא להקדש שחורו נמכר ביוקר לצורך מפחו לישירי ליה: ל"א לא היו רוחא להקדש דמה שמשביח בעור פוגם בבשר שמחתכו ומגורלו כעובר עבודה בקדשים א: מפחו: גוריה אי שרית להרגיל: שמה אין שם נפוחים מי שצורכין להן ורואו משהן בחיים עד שידומם שם והוא מגדל מום עדרים עדרים קודם שיאבו תפוחים ואח"י בהו ליהי תקלה לגיזה ועבודה: אפי' מת אין מקיזין לו את הר"ס: שרית לא במקום שאין עושה בו מום, שמה יקין אפי' במקום שעושה מום: אם עשה בו מום חר' זה לא שחטט עליו. דקנסתין ליה: ר' שמעון אומר יקין אפי' שעושה בו מום דדבר שאין מתכוין מותר: שגולד' להם ספק. שנמצא שר' יוחנן וספק נגע ספק לא נגע: תורפה. מקום מגולה: יניחנה במקום המוצנע. שלא יגע בה טומאה דשמה יבא אליהו ויטהרנה: ור' יהושע דבר כיון דספק היא מותר לגרום לה טומאה. להסיק תחת תבשיליו: לא יחדש בה דבר. לא יזינה ממקומו: ע"כ לא קאמר רבי מאיר הכא דאין מקיזין לו במקום שעושה בו מום משום דקא עביד בידים: במחמץ אחר מחמץ. היינו אופה אחר מחמץ שבאפיהי מיגרמא מילתא דחמץ: ובמסרס אחר מסרס. מי שנותק אחר כורת: אם על כורת חייב. מי שכורת הכיס ומניח הביצים תלויין. על נותק הביצים לא כ"ש: דרי' מאיר סבר כל מום לא יהיה בו. בין בתם בין בבעל מום אסור לעשות בו מום ורבנן סברי תמים יהיה לרצון כל מום לא יהיה בו כלומר דבתם אסור להטיל מום ולא בבעל מום. ואיי' שאחזו דם בבעל מום דמי: ואידך. ורבי מאיר הווא תמים יהיה כל מום לא יהיה בו למעוטי בעל מום מעיקרו מפני' אמו דמותר להטיל מום ולא באחזו דם. במומין נמי ליתסרו להטיל בהן מום קמ"ל תמים יהיה לרצון: ורבנן. הא כתיב כל מום לא יהיה בו דמשמע דאפי' בבעל מום לא: הווא לגרמא כתיב שלא יהיה בו:

א) נגלה דל"י שמכין העור לגורך מפוח כשהוא עדיין על הקדשים.

בבזר שאחזו דם בו. א ט נוקק צמאי פליגי: א**להביא** נותק אחר בורת. פי' צקונטרס דלם כרת האחד את הצליס ועדיין הם צבים וצא חצירו ונתקן מן הכיס והשליכן שניהם חייבים וקשיא לרבי דלקמן צפרק על אלו מומין (דף נט:ו) משמע דנמוק וזכרות איתנהו לצביים א) צסוק גמרל דמוטין

החילוניות שנפגמו דקאמר נמוק וזכרות לא היו מומין דהא איתנהו וצההיא שמעתא פי' רש"י נמוק ציד לגמרי אלא שעדיין תלויין צבים כרות צסכין ועדיין תלויין צבים ומעוררין קלת דלכות היו צזיר מנמוק דקאמר צפירקין דלעיל להציא נותק אחר כורת עכ"ל:

בעל מום מעיקרו פשיטא דיקלא בעלמא הוא. תימנה לימא דלצבור אלטערך שיש בו קדושת הגוף ואין לו פדיון וי"ל דניחא לם לאשכוחי דאלטערך לכל הקדשים דלכי נמי לם מלי למימר דאלטערך לומן הזה דלא עבר משום מטיל מום אפי' בתם' דע"ז (דף יג:ו) לם ולא דלמיה חזי אלא משכח שפיר דאלטערך אפי' דגרמא בעלמא הוא אבל הכא כו' א קאמר רבי יהושע התם דקא עביד בידים אלא דקא עביד בידים כר"א ס"ל וע"כ לא קאמר רבי יהודה האא אלא דקא עביד בידים אבל התם דגרמא בעלמא הוא כר' יהושע:

היתה א במקום התורפה יניחנה במקום המוצנע אם היתה מגולה יכסנה רבי יהושע אומר אם היתה מונחת במקום המוצנע יניחנה במקום התורפה אם היתה מכוסה יגלנה רבן גמליאל אומר ילא יחדש בה דבר ר"מ כרבי אליעזר ורבנן כרבי יהושע ור' יהודה כרבן גמליאל ממאי דלמא עד כאן לא קאמר ר"מ אן התם דקא עביד בידים אבל הכא דגרמא כרבי יהושע סבירא ליה ועד כאן לא קאמר רבי אליעזר התם אלא א'שמא יבא אליהו ויטהרנה אבל הכא דאי שביק ליה מיית כרבנן סבירא ליה ועד כאן לא קאמרי רבנן הכא דאי שביק ליה מיית אבל התם א' שמא יבא אליהו ויטהרנה כר' אליעזר סבירא להו ועד כאן לא קאמר א' ר' יהודה הכא דקא עביד בידים אבל התם דגרמא כרבי יהושע ס"ל וע"כ לא קאמר רבן גמליאל התם דשמא יבא אליהו ויטהרנה אבל הכא דאי שביק ליה מיית כרבנן ס"ל ועוד הכא בקראי פליגי א' והכא בקראי פליגי א'דאמר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן הכל מודים דבמחמץ אחר מחמץ שהוא חייב דכתיב א'לא תאפה חמץ א'לא תעשהא' ב'במסרס אחר מסרס שהוא חייב דכתיב א'ומעוך וכתות ונתוק וזכרות אם על כורת חייב על נותק לא כל שכן אלא להביא נותק אחר כורת שהוא חייב לא נחלקו אלא במטיל מום בבעל מום דר"מ סבר כל מום לא יהיה בו ורבנן יסברי א'תמים יהיה לרצון ורבי מאיר האי תמים יהיה לרצון מאי עביד ליה מיבעי ליה למעוטי בעל מום מעיקרו בעל מום פדיונן סד"א הואיל ואסירי בגיזה ועבודה א' במומין נמי ליתסרו קמ"ל ורבנן נמי הכתיב כל מום לא יהיה בו לגרמא הוא דאתי א'דתניא מום לא יהיה בו אין לי אלא

ור"א צר"פ. דמחמיר צפסולי המוקדשין לאחר שחיטה מי לית ליה הא דתנן א)נמכרין צאטילין אלאמה לאו צקדושתייהו קיימי ומשום האי רווחא דהקדש א' דכיון דזימנין דטיפי' ופריק מעיקרל דלאמנן שרי ליה מר א"צ לשרי להרגיל משום רווחא דהקדש דכיון יי' דימכור העור ציוקר טפי' ופריק מעיקרל: א' ע' פגם צצשר. וליכא רווחא צצשר כולי האי שהרי מחמך ע' את הצשר ופושטת עס העור: צמצעצא אמרי. לעיל קא'. כלומר לעולם דברי הכל היא דלסור להרגיל דכיוין גדול הוא שנראה כעובד עבודה צקדשים א' שמוכרין העור לצורך מפוח כשהוא עדיין על הקדשים: צמא יגדלי' עדרים עדרים. כלומר דברי הכל אסור להרגיל דאי שרית ליה אחי לשהייה מלשחוט עד שימצא צני אדם המצביס עורות שלימים צצין כך צצין כך יגדל עדרים מפסולי המוקדשין ואח"י צזה ליהי תקלה לגיזה ועבודה: צבתנ' א'שחזו דס. אפינדור' א' אפי' מס. אס לא יקיווהו: אין מקיזין לו אס דסס. ואפי' צמקוס שאין עושין ע' מום דיכול לחזור ולהתרפאות המכה והכי מפרש צצ"ק דפסחים א)א'. ממון שאדס צהול על ממונו אי שרית ליה צמקוס שאין עושה צו מום אחי למיעבד צמקוס שעושה צו מום: יקיו וצננד שלא יעשה מום. שלא יחתוך ושלל יפגוס את אונזו ואת ניצ שפמי שאין עמיד לחזור ולהתרפאות דצברי רבנן כ"ש אי לא שרית ליה צמקוס שאין עושה א מום אחי למיעבד צמקוס מום: לא ישחט עליו. צמוס הזה הואיל א'א והטילו עד שיפול צו מום אחר: א' יקיו א'א צמקוס שעושה מום. דצבר ר"ש דצר שאין מתכוין מותר: גב' ואח"א יקיו אף צמקוס שעושה מום. אס צריך להקין מאותו אצב יס' ולא ייחתו שימות: מורפס.

צמקוס יס גילוי ואינו משומר: רבי יהושע אומר נא'. מעכשיו אינה ראויה לאכילה שמה טומאה היא ולא לזילוף שמה טעורה ואסור לאצרה הלכן יגלנה ומיטמא ותהא ראויה לזילוף: ר"מ. דאוסר לקלקלו יז' וממיר לתקנו אס יכול לעשותו צלא מום יס' קאמר דיקין שלא ימות כר"א דלסור לגרוס לה טומאה אלא מצניעה שלא מיטמא: וצננן. דשרו להטיל מום קודם שימות כדי שיראה לאכילה כדי יהושע דאמר יגרוס לה טומאה כדי יז' שיראה לזילוף ור' יהודה דלמר אע"ג דמית ואזיל לאיצוד לא יקלקלנו ולא יתקנו כר"ג דלמר לא יתקנה ולא יקלקלנה: דקצניד ציידים. שמתיל צו מום הלכן ימות מעצמו ולא יטיל צו מום: דגרמא. צעלמא שמיניה צמקוס מופרש וגורס לה טומאה: כר' יהושע ס"ל יז' דממיר שיגרוס לה טומאה ותהא ראויה לזוף משייחנה

על שיהא צו מום, ואח"י לא ישחט דלמא אחי לאעומי א' ר"ש אומר אף נבשחט על אותו המום. י"ע טעמיה דלמר (שבת קנל). דצר שאין מתכין מותר, חס לא תכין להטיל צו מום על מנת לשחוט עליו (נמוח טס). ר' יהודה אומר אפילו מת. אס לא יקיוט, אין מקיזין לו את הדם. צצ"ק דפסחים א)א'. מפרס מתוך שאדס צהול על ממונו אי שרית ליה צמקוס שאין עושין צו מום אחי למיעבד צמקוס מום, ומצקוס מוס ק"ל לר' יהודה כר' מאיר דצקר (נמוח טו). שגולד בה ספק טומאה. שגולד, שארע, כגון שנמס אדס טמא לגס, ספק נגע ספק לא נגע (פסחים טו). במקום התורפה. הפקר (טס). יניחנה במקום המוצנע. עדין מזהיר על שמיניה, וטעמא מפרס (לקמן לר). את משמחת תרומתי שחיס צנעמס. אמת טעורה ואמת תליה ואמת תחמא עבד לה שמינן (פסחים טו). יניחנה במקום התורפה. כלומר אס ראה יכול לגרוס לה טומאה, דקסבר י' אס למקרות ותרומתי כתיב (טס). הכל מודים. אפי' שמתקן צצכר ששחזו דס א' מקיזין א' אין מעיל מום צבעל מום ואיכא תמן דצרי להקיו לעשות צו מום (שבת ק"א) דלכן ק' גדול מזה שהרי ישות (נמוח טו). במחמץ אחר מחמץ. צנמחא, כלומר כל המשייחין צמיון, כגון עורך אחר הלא ואפיה אחר עורך סגין חיינן (טס) שכל שעמיהא של מנהא נצסיו צמיון (שבת ק"א). במסרס אחר מסרס. אפילי צצכסת מולין, דממיר (ויקרא כב) ומלכנס לא מעשו, וס אס אחר וצכה הצליס וסניקן וסניקן צבים וצא אחר ונתקן לגמרי חייס גס הוא (נמוח טו). אס על כורת חייב.

בו מום. היינו אנו ועיט דלא דצר צריא (טס). ובלבד שלא ישחט על אותו המום. עד שיהא צו מום מעצמו, דצכור אינו נצכל מתוך עד שיהא צו מום, ואח"י לא ישחט דלמא אחי לאעומי א' ר"ש אומר אף נבשחט על אותו המום. י"ע טעמיה דלמר (שבת קנל). דצר שאין מתכין מותר, חס לא תכין להטיל צו מום על מנת לשחוט עליו (נמוח טס). ר' יהודה אומר אפילו מת. אס לא יקיוט, אין מקיזין לו את הדם. צצ"ק דפסחים א)א'. מפרס מתוך שאדס צהול על ממונו אי שרית ליה צמקוס שאין עושין צו מום אחי למיעבד צמקוס מום, ומצקוס מוס ק"ל לר' יהודה כר' מאיר דצקר (נמוח טו). שגולד בה ספק טומאה. שגולד, שארע, כגון שנמס אדס טמא לגס, ספק נגע ספק לא נגע (פסחים טו). במקום התורפה. הפקר (טס). יניחנה במקום המוצנע. עדין מזהיר על שמיניה, וטעמא מפרס (לקמן לר). את משמחת תרומתי שחיס צנעמס. אמת טעורה ואמת תליה ואמת תחמא עבד לה שמינן (פסחים טו). יניחנה במקום התורפה. כלומר אס ראה יכול לגרוס לה טומאה, דקסבר י' אס למקרות ותרומתי כתיב (טס). הכל מודים. אפי' שמתקן צצכר ששחזו דס א' מקיזין א' אין מעיל מום צבעל מום ואיכא תמן דצרי להקיו לעשות צו מום (שבת ק"א) דלכן ק' גדול מזה שהרי ישות (נמוח טו). במחמץ אחר מחמץ. צנמחא, כלומר כל המשייחין צמיון, כגון עורך אחר הלא ואפיה אחר עורך סגין חיינן (טס) שכל שעמיהא של מנהא נצסיו צמיון (שבת ק"א). במסרס אחר מסרס. אפילי צצכסת מולין, דממיר (ויקרא כב) ומלכנס לא מעשו, וס אס אחר וצכה הצליס וסניקן וסניקן צבים וצא אחר ונתקן לגמרי חייס גס הוא (נמוח טו). אס על כורת חייב.

בו מום. היינו אנו ועיט דלא דצר צריא (טס). ובלבד שלא ישחט על אותו המום. עד שיהא צו מום מעצמו, דצכור אינו נצכל מתוך עד שיהא צו מום, ואח"י לא ישחט דלמא אחי לאעומי א' ר"ש אומר אף נבשחט על אותו המום. י"ע טעמיה דלמר (שבת קנל). דצר שאין מתכין מותר, חס לא תכין להטיל צו מום על מנת לשחוט עליו (נמוח טס). ר' יהודה אומר אפילו מת. אס לא יקיוט, אין מקיזין לו את הדם. צצ"ק דפסחים א)א'. מפרס מתוך שאדס צהול על ממונו אי שרית ליה צמקוס שאין עושין צו מום אחי למיעבד צמקוס מום, ומצקוס מוס ק"ל לר' יהודה כר' מאיר דצקר (נמוח טו). שגולד בה ספק טומאה. שגולד, שארע, כגון שנמס אדס טמא לגס, ספק נגע ספק לא נגע (פסחים טו). במקום התורפה. הפקר (טס). יניחנה במקום המוצנע. עדין מזהיר על שמיניה, וטעמא מפרס (לקמן לר). את משמחת תרומתי שחיס צנעמס. אמת טעורה ואמת תליה ואמת תחמא עבד לה שמינן (פסחים טו). יניחנה במקום התורפה. כלומר אס ראה יכול לגרוס לה טומאה, דקסבר י' אס למקרות ותרומתי כתיב (טס). הכל מודים. אפי' שמתקן צצכר ששחזו דס א' מקיזין א' אין מעיל מום צבעל מום ואיכא תמן דצרי להקיו לעשות צו מום (שבת ק"א) דלכן ק' גדול מזה שהרי ישות (נמוח טו). במחמץ אחר מחמץ. צנמחא, כלומר כל המשייחין צמיון, כגון עורך אחר הלא ואפיה אחר עורך סגין חיינן (טס) שכל שעמיהא של מנהא נצסיו צמיון (שבת ק"א). במסרס אחר מסרס. אפילי צצכסת מולין, דממיר (ויקרא כב) ומלכנס לא מעשו, וס אס אחר וצכה הצליס וסניקן וסניקן צבים וצא אחר ונתקן לגמרי חייס גס הוא (נמוח טו). אס על כורת חייב.

בו מום. היינו אנו ועיט דלא דצר צריא (טס). ובלבד שלא ישחט על אותו המום. עד שיהא צו מום מעצמו, דצכור אינו נצכל מתוך עד שיהא צו מום, ואח"י לא ישחט דלמא אחי לאעומי א' ר"ש אומר אף נבשחט על אותו המום. י"ע טעמיה דלמר (שבת קנל). דצר שאין מתכין מותר, חס לא תכין להטיל צו מום על מנת לשחוט עליו (נמוח טס). ר' יהודה אומר אפילו מת. אס לא יקיוט, אין מקיזין לו את הדם. צצ"ק דפסחים א)א'. מפרס מתוך שאדס צהול על ממונו אי שרית ליה צמקוס שאין עושין צו מום אחי למיעבד צמקוס מום, ומצקוס מוס ק"ל לר' יהודה כר' מאיר דצקר (נמוח טו). שגולד בה ספק טומאה. שגולד, שארע, כגון שנמס אדס טמא לגס, ספק נגע ספק לא נגע (פסחים טו). במקום התורפה. הפקר (טס). יניחנה במקום המוצנע. עדין מזהיר על שמיניה, וטעמא מפרס (לקמן לר). את משמחת תרומתי שחיס צנעמס. אמת טעורה ואמת תליה ואמת תחמא עבד לה שמינן (פסחים טו). יניחנה במקום התורפה. כלומר אס ראה יכול לגרוס לה טומאה, דקסבר י' אס למקרות ותרומתי כתיב (טס). הכל מודים. אפי' שמתקן צצכר ששחזו דס א' מקיזין א' אין מעיל מום צבעל מום ואיכא תמן דצרי להקיו לעשות צו מום (שבת ק"א) דלכן ק' גדול מזה שהרי ישות (נמוח טו). במחמץ אחר מחמץ. צנמחא, כלומר כל המשייחין צמיון, כגון עורך אחר הלא ואפיה אחר עורך סגין חיינן (טס) שכל שעמיהא של מנהא נצסיו צמיון (שבת ק"א). במסרס אחר מסרס. אפילי צצכסת מולין, דממיר (ויקרא כב) ומלכנס לא מעשו, וס אס אחר וצכה הצליס וסניקן וסניקן צבים וצא אחר ונתקן לגמרי חייס גס הוא (נמוח טו). אס על כורת חייב.

כל פסולי המוקדשין פרק חמישי בכורות

לג:

מסורת הש"ס

א) לעיל לא. וס"נ, צ) נע"ז מח: תמורה דר. א) פסחים יא, ד) מנחות ט, (ומספמא פ"ג הי"ח), (מנחות כ:) פסחים טו. כ: (מנחות פ"ח מ"ח, א) (לקמן לר). א) שבת קול. מנחות ט: נע"ש דלמא על נכון, א) (נחמן, ט) צילה כו: (מנחות ט"ז, א) דקפי צ"ק, א) טפי צ"ק, א) ג"א אחר וישחוט וספ"ד ואח"י ד"ה יקין אף ע"פ שאז עושה צו מום דצבר ר"ש כר' צ"ק, א) צס"א: דס דהר, א) אלא מטיל רש"ש, א) צ"ל לא מעשה כר' צ"ק, ע) צ"ל צצרימא נוקק לפרס צמאי פליגי צ"ק, א) צ"א צבים גבי מוטין כר' צ"ק, א) לר"מ דממיר למטיל מום צצית א' וימנו וצ"א גרע דלמאר צצ"ק דע"ז דלא דלמי חזי אלא כר' צ"ק, א) נע"ז היעבז מוס' מנחות ט: ד"ה אלא,

תורה אור השלם

1. לא תאפה חמץ וקלקל חמץ אףה מאשי' קדש קדשים ודא בפחאית ואפאש: ויקרא י 2. כל זמנא דאשר תקריבו לך לא תעשה חמץ כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לך: ויקרא ב יא 3. ומוקד וזבחות וזנוחן וזבחות לא תקריבו לך ובארצבם לא תעשה: ויקרא כב כד 4. ואיש כי יקריב זבח שלמים לך לפלא יגדו לא לך'בד בבקר או באצא חמץ יקדח לך'עז כל מום לא יקדח בו: ויקרא כב כא

מוסף רש"י

אבל בבזר דלא אלים בו. צכור אין לו פדיון אלא הוא צקדושמו להקריב דמו וחלנו ואימורין כיון צכור, דמצי' (מבשר יי) לא תפדה, ואס פסול איט מופס פדיוט קדשמו (תמורה דב). כל פסולי המוקדשין. קדשים שנפל צתם מום, נמכרין בארטיילו. צכוק קשקשין הכנה ועמך ציוקר, ונשקלין בליטרא. כדוך שהצקצן מוכינן צכר מולין (עשרי א). דכיון דאיכא ורוחא להקדש שרי לה. כיון דשרית ליה למכרו צאטילי טפי ופריק ליה מיד הקדש ציוקר, הואיל וסופו למכור וס'ה גבי הכנה נמי יתשמי ליה להרגיל דכיון דידע צבעת פדיון דפסולי המוקדשין דסופו להרגיל ולמכור העור צדמים יקרים, טפי ופריק ליה מיד הקדש (תמורה דב). מה שמשביח בעור פוגם בבשר. מה שעשתכר צדמי העור פוגם צדמי הצכר ואין כחן ירות, לפי שמתחיל לחמוך העור ומוחק הצכר וצוב אינה יפה לימכר (שם). כעובד עבודה בקדשים. עדרים עדרים. דלי שרית ליה להרגיל משרי לא ולא שחט עד שזימנו צדמים ואח"י לגדל עדרים ואח"י לדיי תקלת גיזה ועבודה המוקדשין אסורין בגיזה ועבודה אפילו לאחר פדיון (טס). בבזר שאחזו דם. צכור אסור להטיל צו מום ואפילו לגרוס, דממיר (צילה טו) מום לא יהיה צו, אין לו אלא שאל יטיל צו מום, מניין שאל יגרוס לו מ"ל כל מום (פסחים א). אין מקיזין לו דם. אפילי צמקוס שאט עושה צו מום, דהיינו צכל מקוס שזו אס אינו מוחק ממנו עס' אן פוגם אפשו לו אונז, וכל דצר שאטין חורב ליקדמוהו היו מום אדוך לא היו מום, וקא גזר ר' יהודה אסו מקוס שעושה צו מום (פסחים א). במקום שאין עושים בו מום. שמה יקין אפי' במקום שעושה

^[1] א) נגלה דל"י שמכין העור לגורך מפוח כשהוא עדיין על הקדשים

^[2] א) נגלה דל"י שמכין העור לגורך מפוח כשהוא עדיין על הקדשים